

**Особено мнение на съдия Соня Янкулова по Решение №13/2026 г.
к.д. №14/2026 г.**

Подписвам решението с особено мнение, защото според мен искането има за предмет правен акт, чийто правен ефект е да постави началото на производството по издаване на указ от президента за назначаване на Централната изборителна комисия, а не като краен акт, пораждащ правен ефект, да установи разпределението на местата в комисията.

Указ №170 от 29.05.2026 г. несъмнено е издаден, за да изпълни президентът възложеното му с чл. 46, ал. 4 ИК правомощие да назначи членовете на Централната изборителна комисия. Президентът не назначава Централната изборителна комисия „след публични консултации и процедура, определени от президента“, а след публични консултации, проведени по процедура, определена от президента. Следователно издаването от президента на указ, с който назначава Централната изборителна комисия, става в резултат на провеждането на производство, част от правилата за което са възложени за определяне на президента – начина на провеждане на консултациите, а друга част са изрично определени от законодателя – след публични консултации, по предложение на парламентарно представените партии и коалиции, които предложения се обявяват на интернет страницата на президента.

Законодателят не е възложил на президента чрез тези правила да определи и начина на разпределение на местата в Централната изборителна комисия между парламентарно представените партии и коалиции. Това законодателят е направил в чл. 46, ал. 8 ИК. Дали и доколко законовата разпоредба установява по ясен и еднозначен начин разпределението на местата в Централната изборителна комисия между парламентарно представените партии и коалиции не е основание правомощието на президента по чл. 46, ал. 4 ИК да се разпростира и по отношение на

установения в чл. 46, ал. 8 ИК начин на разпределение на местата в Централната изборителна комисия.

Факт е, че с оспорените разпоредби от определените с Указ №170 правила президентът е посочил и начина, по който ще приложи разпоредбата на чл. 46, ал. 8 ИК. Но от факта, че неговото разбиране за установеното в чл. 46, ал. 8 ИК е изложено в Правила за провеждане на публични консултации и процедура за назначаване на състав на Централната изборителна комисия, не следва, че именно този негов акт поражда крайните правни последици – назначаване на Централната изборителна комисия и като резултат от това начина на разпределение на местата в нея между парламентарно представените партии и коалиции.

В чл. 47 ИК законодателят не е определил, че „мотивираното писмено предложение за състав на Централната изборителна комисия, което съдържа имената на предложените лица“ е в съответствие с установено от президента предварително (чрез издадените от него правила по чл. 46, ал. 4 ИК) разпределение на местата. Едва указът на президента, с който той назначава членовете на Централната изборителна комисия, е актът, който поражда правен ефект и установява по правно значим начин приетия от президента начин на разпределение на местата в комисията. Ако някой от заинтересуваните лица намира установения в този указ начин на разпределение на местата между парламентарно представените партии и коалиции за несъответен на установеното в закона, би могъл да поиска установяване на неговата противоконституционност. Указ №170, включително и в частта на оспорените разпоредби, е само предварително, публично оповестяване от президента на неговото тълкуване на правилата, установени в чл.46, ал. 8 ИК.

Следователно оспореният акт е само етап от производството по издаване от президента на указ за назначаване на Централната изборителна комисия. С издаването на Указ №170 производството по издаване на указа за назначаване на комисията не е приключило, то е висящо. Няма правна

пречка президентът, след проведените консултации, и независимо от посоченото в оспорените правила, при издаването на указа за назначаване на комисията, да предпочете друг начин на разпределение на местата, който (например в резултат на проведените консултации) приема за съответен на установеното в чл. 46, ал. 8 ИК.

Оспорените правила, по своя правен ефект, са единствено способ за предварително, публично оповестяване от президента на изборния от него начин на тълкуване на чл. 48, ал. 8 ИК. Дали изборният начин на тълкуване на установените в чл. 48, ал. 8 ИК правила е съответен на законната разпоредба или не може да се установи едва при преценка на крайния акт на производството – указът на президента за назначаване на Централната изборна комисия. Доказателство за ограничения в рамките на производството правен ефект на оспорените правила е и фактът, че и евентуалната отмяна на тези правила по никакъв начин автоматично не би се отразила на конституционосъобразността на указа на президента за назначаване на Централната изборна комисия. Този указ подлежи на самостоятелен контрол за конституционосъобразност и докато такъв не е осъществен той се ползва от презумпцията за конституционосъобразност.

По изложеното подписвам решението с особено мнение.

съдия Соня Янкулова